

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, הַזְכִּירָהּ הִיא בִּאֲמִצְעוֹת הַיַּיִן שֶׁהוּא שִׂמְחָה שֶׁל תּוֹרָה, וַיַּיִן הַתּוֹרָה הוּא שִׂמְחָה שֶׁל הַכֹּל, וְהַיַּיִן מִשְׂמַח לַמֶּלֶךְ, וּמַכְתִּיר הַמֶּלֶךְ בַּכְּתָרִי

אמר רבי יהודה, כל המועדים מקראי קדש אנו קוראים בהם, אבל יצאו ראש השנה ויום הכפורים שאין שמחה נמצאת בהם, שהרי הם ימי הדין נקראים. אבל אלו שלשה מועדים הם מזומנים מן קדש לשמחת הכל, להשתעשע בהם עם הקדוש ברוך הוא, וזה שכתוב: **וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם**, וכתוב: **וּשְׂמַחְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ** (דברים יב, יח). ביום הזה של שבת, נשכח כל צער וכל רוגז וכל דוחק מכל העולם, לפי שהוא יום חופתו של המלך, ונשמות נתוספות כדמיון עולם הבא. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, כתוב: **זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ** (שמות כ, ז), ולמדנו, זכרהו על היין, מדוע על היין. אמר לו, לפי שהיין הוא שמחה של תורה, והיין של תורה הוא שמחה של הכל (סו, ד) וזה היין משמח למלך, וזה היין מכתיר למלך בכתרו, וזה שכתוב: **צְאֲנָה וְרֵאֵינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֵמָה בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אָמוֹ** (שיר השירים ג, א), ולמדנו, שבכל ענין נצרך שיראה האדם פעולה. ולא נמצאת התעוררות קדושה אלא ביין, כמו שכתוב: **כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מַיִן** (שיר השירים א, ב), טובתם היא מן יין, וכתוב: **נִזְכְּרָה דְּדִיךְ מַיִן** (שיר השירים א, ד), ועל כן קדושה של שבת ביין.

הַמוֹצֵיא דִּיבוֹר קָדוֹשׁ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת מְעוֹרֵר קְדוּשַׁת מֶלֶךְ עֲלִיוֹן וְנִמְצָאת שִׂמְחָה לַמַּעֲלָה וְלַמַּטָּה, הַמוֹצֵיא דִּיבוֹר חוֹל בְּיוֹם שַׁבַּת גּוֹרֵם פִּירוּד בֵּין הַקַּב"ה לַשְּׂכִינָה

זוהר חלק ג דף קה עמוד א

אמר רבי יוסי לרבי יצחק, כתוב: **וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג לְקָדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד וְגוֹ'** (ישעיהו נח, יג). **וְכִבְדָתוּ מַעֲשֵׂוֹת דְּרַכִּיךָ** מובן, אבל **מִמְצוֹא חֲפִצְךָ וְדַבַּר דְּבָר** מה הוא, ומה זה חסרון לשבת. אמר לו, ודאי שזה הוא חסרון, שאין לך דיבור ודיבור היוצא מפי האדם שלא יהיה לו קול, והוא עולה למעלה ומעורר דבור אחר, ומה הוא, אותו שנקרא חול מאותן ימי החול. וכאשר נתעורר חול ביום הקדוש, חסרון הוא למעלה בודאי. והקדוש ברוך הוא והשכינה שואלים עליו; **מִי הוּא זֶה שְׂרוּצָה לְהַפְרִיד זִיווּג שְׁלֵנוּ, מִי הוּא הַמְּבַקֵּשׁ חוֹל כְּאֵן**, קדמון הקדוש^[ס] אינו מתגלה ואינו שורה על חול. לפיכך הרהור מותר. מה הטעם, לפי שהרהור אינו עושה כלום, שלא נעשה ממנו קול ואינו עולה. אבל לאחר שהוציא הדבור מפיו, אותו

זוהר חלק ג דף קה עמוד א

סו. יין של תורה היינו סודות התורה, יין בגימטריא סוד. סז. זה עולם החכמה שנקרא

הדבור נעשה ממנו קול, ובוקע אוירים ורקיעים, ועולה למעלה, ומעורר דבור אחר, ועל כן כתוב: "מִמְצוֹא חֶפְצָךָ וְדָבַר דְּבָר".

ומי שמוציא דיבור קדוש מפיו בדברי תורה, נעשה ממנו קול ועולה למעלה, ומתעוררות קדושות מלך העליון, ומתעטרות בראשו, ואז נמצאת שמחה למעלה ולמטה. אמר לו, ודאי כך הוא ועתה הבנתי הענין, אבל מי ששורה בתענית בשבת, האם עושה פגם לשבת או לא, אם תאמר שאינו עושה פגם, הרי הוא מבטל ממנו סעודות האמונה ועונשו גדול, שהרי הוא מבטל ממנו השמחה של שבת, אמר לו, דבר זה שמעתי, שזה הוא שמשגיחים עליו מלמעלה יותר מכל בני העולם, לפי שבזה היום שמחה היא למעלה ולמטה, שמחה של כל שמחות, שמחה שכל האמונה בה נמצאת, ואפילו רשעי גיהנם נוחים ביום הזה, ואיש הזה אין לו שמחה ואין לו מנוחה, והוא משונה מכל העליונים והתחתונים, כולם שואלים עליו מה נשתנה פלוני שהוא בצער, ובשעה שהקדמון הקדוש מתגלה ביום הזה, וזה האיש נמצא בצער, תפלתו עולה וקיימת לפניו, אז נקרעות כל גזרות הדינים שנגזרו עליו, ואפילו שהחליטו בבית דינו של המלך עליו לרעה הכל נקרע, לפי שבשעה שהקדמון הקדוש נתגלה, כל חירות וכל שמחות נמצאות, לפי שמתגלה בחפתו של המלך, ועל זה למדנו, שקורעים לו גזר דינו של שבעים שנה, איזו שבעים שנה, אלא אף על פי שהסכימו עליו לרעה כל אותן ע' כתרם של המלך שהוא מתגלה בהם, הכל נקרע, לפי שהקדמון הקדוש מבטל הגזרה, ובמה דברים אמורים, כאשר מעוררים עליו בחלום בליל שבת.

זוהר חלק ג דף קה עמוד ב

אדם הנמצא בתענית בשבת, כל העולם שמחים והוא נעצב, ובגלל גילוי שמחת המלך גזר דינו נקרע ואין הדין שורה עליו

משל למלך שעשה חופה לבנו וגזר שמחה על הכל, באותו יום של החופה כל העולם היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב ונקשר בשלשלאות, בא המלך להשמחה וירא כל העם שמחים כמו שהוא גזר, נשא עיניו וירא את האיש ההוא קשור בשלשלאות ונעצב, אמר, מה זה, שכל בני העולם שמחים בכלילת בני, וזה אסור באזיקים, מיד נתן צו והוציאוהו והתירוהו מן השלשלאות, כך זה השורה בתענית בשבת, כל העולם שמחים והוא נעצב ונאסר בשלשלאות, בשעה שהקדמון הקדוש נתגלה ביום הזה, ונמצא זה האיש אסור באזיקים, אף על פי שהסכימו על גזרתו כל אותן ע' שנים שאמרנו, הכל נקרע ואין הדין שורה עליו, אם ביום אחר יש בו רשות לקרוע הגזר דין

בתענית חלום ביום השבת יש כח גדול שאין ביום אחר כדי לקרוע גזר דין של שבעים שנה

על ידי התענית ביום החלום, כל שכן בשבת, שאין לך יום שלא נמצא בו כח זה, והשורה בתענית חלום באותו היום, לא נסתלק יום הזה עד שנקרע דינו, אבל לאו של שבעים שנה כיום השבת, לפיכך יתענה באותו היום ממש ולא ביום אחר, שאין רשות ליום על יום

זיו הזוהר אבא המגלה הארתו ביום השבת על המלך, היינו התפארת. סח. היינו חופת התפארת עם

אחר, כל יום מה שנקרה ביומו יכול לתקן, מה שלא נקרה ביומו אינו יכול לתקן, ועל כן, לא נצרך לו לאיש לדחות התענית מיום זה ליום אחר, ולפיכך דבר יום ביומו נאמר ולא דבר יום ליום אחר, ובוא וראה, שלא לחנם עוררו עליו בחלום, כדי שיבקש על עצמו רחמים, וי לאותו האיש שאין מעוררים עליו ואין מודיעים לו בחלום, שהרי נקרא רע, ולפיכך כתוב: "לא יגְרֶךְ רָע" (תהלים ה, ה), וכתוב: "בַּל יִפְקֹד רָע" (משלי יט, כג), "בַּל יִפְקֹד", לפי שהוא רע.

זוהר חלק ב פרשת ויקהל דף רז עמוד א

המתענה בשבת מעורר ויכוח בשמים, על שגרע מעונג השבת ופגם בשמחה של מעלה ומטה ובזאת ראוי לעונש, זכאי הוא מי שמשלים למטה לעונג עליון ההוא כראוי

רבי שמעון אמר, כל מי ששורה בתענית בשבת, שנים מעוררים עליו לפני מלך הקדוש, אחד זה רוח עליון הקדוש ההוא שנצרך להתענג ולא התענג, והשני זה הממונה ההוא שנתמנה על מי ששורה בתענית וסנגריה שמו, והם עולים לפני מלך הקדוש ומתוכחים על אודתו, רוח ההוא מתרעם על שעלה בגריעות מן אותה ההנאה שלמטה, וכאשר זה הרוח לא נשתלם למטה רוח האחר שלמעלה לא נשתלם, וכיון שלא נשתלם למטה ולמעלה אז ראוי זה האיש לקללה ולעונש, אבל כיון שנשתלם בשבתות האחרות אותו הממונה שנתמנה על ענוים ותעניתים משלים תוך אותן ממונים האחרים בהעונג שלמעלה, וקורעין לו כל גזר דין שנגזר מאותן שבעים שנים העליונות, משל למלך ששמח ביום חופתו, וכל האנשים שמחים עמו, ראה איש אחד נסגר בכבלים, פקד עליו להתירו, כדי שכולם יהיו נמצאים בשמחה, ובשביל שאחר כך לא יחזרו אלו הממונים על עונשי האנשים להפרע מאדם הזה, על שנמצא בשבילו גריעות למעלה ולמטה מה תקנתו, לפרוע תענית על תענית, מה הטעם, כיון שהיה מבטל עונג שבת יבטל גם עונג חול, שאם הוא מבטל עונג שבת ומתענג בחול דומה כמי שמחשב ענין אחר יותר ממה שמחשב להקדוש ברוך הוא, רוח העליון קודש הקדשים שהיה שורה עליו לא היה מענגו והיה מבטל הענג ממנו, ורוח אחר של חול השורה אחר כך על העולם, הוא מחשבו ומענגו, ואז חוזרין ונפרעין ממנו בעולם הזה ובעולם הבא, לפיכך נצרך לתענית אחר ביום הראשון של חול, בזמן ששורה על העולם רוח ההוא של חול, ובזה יש לו רפואה, כיון שאינו מחשב להרוח של חול, וסימנך, "וְהַשִּׁיב אֶת הַגְּזֻלָּה אֲשֶׁר גָּזַל" (ויקרא ה, כג), גזלן שאינו מחשב להקדוש ברוך הוא ואינו מחשב לאנשים, לפיכך אין לו עונש כגנב, גנב שמחשב לאנשים יותר מהקדוש ברוך הוא, יש לו עונש בעולם הזה ובעולם הבא, זכאי הוא מי שמשלים למטה לעונג עליון ההוא כראוי.

זוהר חלק ג דף צה עמוד א - עמוד ב

בי"ד ניסן ידוע שישראל בטלו חמץ ושאור, ויצאו ונעקרו מרשות האחר ונאחזו במצה ולאחר שנימוול ונפרעו והתעלו באמונתם, בבחינת ממטיר לחם מן השמים"

"וּבַחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ וּגו'" (במדבר כח, טז). אמר רבי חייא, בוא וראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא היה הורג בכורי מצרים - כל אותן שהרג בחצות הלילה,

והשפיל מדרגות מלמעלה למטה, באותה שעה נכנסו ישראל בברית של האות הקדוש, נימולו ונשתתפו בשכינה הקדושה ונאחזו בה, אז היו מראים אותו הדם על הפתח. **ושני דמים היו, אחד דם קרבן הפסח ואחד דם המילה**, והיה נרשם על הפתח רושם האמונה, קו אחד מכאן וקו אחד מכאן וקו אחד באמצע^[טז], וכך נאמר. **"וְנָתַנו עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמִּשְׁקוֹף"** (שמות יב, ז), **כדי להראות רושם האמונה.**

"בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר", הרי ידוע שבו ביום מבטלים חמץ ושאר, ויצאו ישראל מרשות אחר ונעקרו ממנו, ונאחזו במצה שהיא רמז על הקשר הקדוש, שלאחר שנימולו נכנסו בה^[טז], עד שהתפרעו [העטרה] ונתגלה הרושם שלהם, ואז ניתן להם קשר במקום יותר עליון בקשר האמונה, במקום שכתוב: **"הֲנִי מְמַטֵּיר לָכֶם לַחֵם מִן הַשָּׁמַיִם"** (שמות טז, ד), מן השמים דוקא^[טז], וזה נתבאר. בוא וראה, בחמשה עשר, בשעה שזיווג הלבנה עם השמש נמצאת בשלמות, וכתרים התחתונים אין נמצאים כל כך בעולם, שהרי בשעת מולד הלבנה מזיקים רעים מצוים, ומתעוררים להתפשט בעולם, ובזמן שזיווג הלבנה נמצאת בהארט השמש בשלמות, מסתתרים כולם למקום אחד, וקדושות המלך מתעוררות, על זה כתוב: **"לֵיל שְׁמָרִים הוּא לָהּ"** (שמות יב, מב), שהרי הזיווג הקדוש נמצא, והוא "שְׁמָרִים" בכל^[עב]. רבי אחא אמר, בעבור זה, **תקון השכינה הוא ביום הזה, ובלילה הזה נמצא ישוב הבית. וי לאותן שאינם מן בני הבית כאשר באים להזדוג בלילה ביחד^[עג]**, וי לאותן שאין הם ידועים אצלם. לפיכך, ישראל קדושים מכינים להם בית כל אותו היום, ועל ידיהם נכנסים מי שראוי ליכנס, והם שמחים ומזמרים בשמחתם, זכאים הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא. אמר רבי יוסי, למה לנו להטריח כל כך, הרי מקרא שלם הוא שבלילה הזה זיווג העליון הקדוש נתעורר ונמצא, זהו שכתוב: **"הוא הלילה הזה לה' שְׁמָרִים"** (שמות יב, מב), מהו "שְׁמָרִים", שנים, זה זיווג הלבנה עם השמש^[עד].

"לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרְתָם", שהרי **מכאן ולהלאה נתאחדו ונתקשרו בקשר של השם הקדוש, ויצאו מרשות אחר.** לפיכך, בארבעה עשר מתקנים עצמם, ומבערים החמץ מביניהם, ונכנסים ברשות הקדושה, ואז מתעטרים חתן וכלה בעטרות האם העליונה^[עה], וצריך האדם להראות עצמו שהוא בן חורין. אמר רבי יוסי, אלו ארבע כוסות של הלילה הזה, מפני מה. אמר רבי אבא, הרי ביארו החברים שהן נגד ארבע גאולות, אבל יפה מבואר הוא בספרו של רבי ייסא הזקן, שאמר, מפני שהזיווג הקדוש נמצא בלילה הזה בכל הצדדים, והזיווג הוא בארבעה קשרים שהם ארבע מדרגות, ואין נפרשות זו מזו^[עו], כאשר זה הזיווג נמצא. ואנחנו מתעוררים בשמחתם, לפי שהרי יש לנו זכות בהם, כי מי שיש לו אחיזה בזיווג זה

זיו הזוהר

מלכות אז ישראל נשמרים בכל. **עג.** פירוש, שאינם מן בני הבית של השכינה הקדושה אלה שלא הכינו עצמם כהלכה על חג הפסח. **עד.** היינו הזדוגות תפארת עם מלכות, יחוד קודשא ברוך הוא ושכינתיה. **עה.** זה עולם הבינה מקור כל מיני חירות שבעולם. **עו.** שהן חכמה ובינה תפארת ומלכות ושרשן ד' האותיות

המלכות, זו שבת המלכה. **סט.** היינו כדמות ה, רמז על ה"א אחרונה של השם הוי"ה ב"ה שורש המלכות שנקראת מהימנותא. **ע.** לאחר שנימולו בלי פריעה נכנסו רק בקדושת המלכות בלבד. **עא.** לאחר הפריעה נכנסו גם בקדושת היסוד והתפארת שנקרא שמים. **עב.** פירוש, כאשר נמצא זיווג העליון הקדוש של תפארת עם

זוכה בכל. ועל כן, נשתנה לילה זה מכל שאר הלילות, ונצרך לעשות יחוד השם בכל, ולשמוח בלילה הזה, לפי שיש שמחה למעלה ולמטה. ועוד אמר, שאלו ארבע המדרגות ארבע גאולות נקראין. מה הטעם, לפי שמדרגה התחתונה הזו 'גואל' נקראת, "הַמְלִאֲךָ הַגָּאֹל" (בראשית מח, טז)^[טז], ולא נקראת גואל, אלא על ידי מדרגה אחרת העליונה העומדת עליה ומאירה לה^[טז], והוא אין משפיע לה הארה אלא באותן שתי המדרגות שעליו^[טז], נמצא שאלו ארבע מדרגות ארבע גאולות הן.

אין משלימים הלל כל ז' ימים של פסח מאחר ישראל מצד עצמם ולא הגיעו לשלמות וטרם קבלו התורה למרות שהארת המדרגות נמצאת כל הז' ימים, אולם לא בהתגלות

רבי יהודה שאל לרבי אבא, הרי כתוב: "שָׁבַעַת יָמִים שָׂאֵר לֹא יִמָּצֵא בְּבִתְיָכֶם" (שמות יב, יט), ושמחה היא כל שבעת הימים, למה אין משלימים הלל כל ז' ימים, כמו בסכות שיש בו ח' ימים עם הלל בשלימות של שמחה כל יום ויום, אמר לו, יפה שאלת, אבל ידוע הוא, שהרי אז לא נתקשרו ישראל כל כך בכל כמו שנתקשרו אחר כך, לפיכך בלילה הזה שהזיוג נמצא בכל אותן מדרגות העליונות, ושמחה נמצאת לכל, וישראל נתקשרו באותה שמחה, עושים אנחנו שלמות וההלל נשתלם, אבל אחר כך, אף על פי שכל המדרגות נמצאות, מכל מקום, עוד לא נתקשרו בהן ישראל, שלא עשו פריעה להיות נתגלה בהם רושם הקדוש, ולא קבלו עוד התורה ולא נכנסו במה שנכנסו אחר כך, לפיכך בסכות שלמות הכל נמצאת בו וחדות הכל ביותר, אבל בפסח עוד לא היו זכאים ולא נמצאת בו שלמות כל כך, אף על פי שהארת המדרגות נמצאת כל ז', אין זה בהתגלות, וישראל עוד לא נתקשרו בהן כראוי, ועל כן, שמחה של הכל ושלמות ההלל בלילה הזה, לבעבור החלק ההוא שנתקשרו בו,^[טז] מה הטעם, לפי שבלילה הזה שנמצא הזדווגות, כל התקשרות של כל האורות נמצא מצד ההזדווגות ולא מצד של ישראל,^[פא] וכאשר הזדווגות נמצא בה נמצאות אותן ב' מדרגות העומדות עליה,^[פב] וכשהן נמצאות הרי כל המדרגות שהן בבחינת גוף נמצאות עמה, ואז שלמות הכל ושמחות הכל וההלל נשלם, שהרי אז מתעטרת השכינה בכל, אבל לא אחר כך, שבכל יום ויום נמצאות, אבל ישראל עוד אין זוכים בהם, לכך אין ההלל בשלמות כמו במועדים אחרים.

זיו הזוהר

של השם הוי"ה ב"ה, וכנגדן נתקנו הד' כוסות. עז. זו מדת המלכות. עח. היינו תפארת ויסוד. עט. היינו חכמה ובינה שמהן מקבל התפארת הארת השפע והוא משפיע השפע להמלכות על ידי היסוד, ועל ידי זה נגאלת השושנה מן החוחים, וישראל נגאלים מכל צרה וצוקה. פ. זו

מדת המלכות שנתקשרו בה לביל פסח, וכיון שעמדו מלכת הלאה בענין ההתקשרות ולא נתעלו יותר להתקשר גם בשאר המדרגות הגבוהות יותר לכך נפסק אמירת הלל השלם. פא. פירוש, מצד אתערותא דלעילא ולא מצד אתערותא דלתתא. פב. היינו תפארת ויסוד.

זוהר חלק ג דף צו עמוד ב

"כִּי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ וְגו' וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְיֹרְכֶם אֶל הַפֶּהֶן

"כִּי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ וְגו' וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְיֹרְכֶם אֶל הַפֶּהֶן", אמר רבי שמעון, בוא וראה, קמח שעורים של העמר הזה, כיון שהגיע לריחיים של גרוסות הוציאו ממנו עשרון מנופה ב"ג נפה. והקריבו שעורים לפי שהיא תבואה ראשונה מכל שאר תבואת הארץ, ומן המבכרת נקרב ולא מן המאוחרת, שהרי דבקות הראשונה של ישראל שנדבקו בו בהקדוש ברוך הוא כאן היה. והיינו תבואת הארץ בודאי^[פג] התעסקו בה והתקשרו בקשר ההוא, ואף על פי שהדין נמצא שם, הדין עם שלום נמצא בה:

רעיא מהימנא חלק ג דף צז עמוד א

מצוה להקריב קרבן העמר, ומה שלמעלה כך הוא למטה

"וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לִפְנֵי ה' וְגו'". מצוה זו להקריב קרבן העמר, קרבן זה כלו בהתחברות והתדמות שלמעלה לשלמטה, השכינה ובניה כאחד הולכים, עמר זה מקריבים ישראל בטרתם, וזה הקרבן הוא מן שעורים, והוא נקרב להביא אהבה בין אשה ובעלה, אשת זנונים מרחקת עצמה מביניהם שאין יכולה לעמוד אצלה, אשת חיל מקרבת עצמה לקרב אצל הכהן הגדול, ודאי טהורה היא, ונקתה ונזרעה זרע, ונתוספת בכח ואהבה אצל בעלה, אשת זנונים בורחת מן המקדש שלא לקרב אליו, שאם בזמן שהוא שאת חיל בודקת עצמה תקרב היא אצלה היתה נאבדת מן העולם, ועל כן, לא תקרב היא למקדש ובורחת ממנו, ונשאר ישראל זכאים בלי ערבוב אחר אצל סוד האמונה, סוד נסתר הזה נרמז בהענין של השתי אחיות, שכאשר הריחה זו מזו בהבדיקה שלה צבתה בטנה ונפלה ירכה, שהרי הבדיקה של אשת חיל סם המות להאשת זנונים, וזאת העצה שנתן הקדוש ברוך הוא לבניו, להקריב קרבן זה בעבור האשת חיל, שתברח האשת זנונים ממנה, וישארו ישראל בלי ערבוב אחר, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא, ע"כ ר"מ.

רעיא מהימנא חלק ג דף צז עמוד ב

ישראל במצרים היה ברשות האחר והיו דבקים בטומאה ולאחר שנימולו נכנסו לקדושה שנקראת ברית

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת וְגו'". **"שִׁבְעַת שָׁבָתוֹת תְּמַיַּמַת תְּהִיֶּינָה"**. אמר רבי חייא, בוא וראה, ישראל כשהיו במצרים היו ברשות אחר, והיו דבקים בהטומאה כאשר זה כאשר היא יושבת בימי טומאתה, לאחר שנימולו נכנסו בחלק הקדושה שנקרא ברית, כיון שנדבקו בו פסקה הטומאה מהם, כאשר נפסק ממנה דם טמא, לאחר שנפסק ממנה מה כתוב: **"וּסְפַרְהָ לָהּ שִׁבְעַת יָמִים"** (ויקרא טו, כח), אף כאן, כיון שנכנסו בחלק הקדושה, פסקה הטומאה מהם, ואמר הקדוש ברוך הוא, מכאן ולהלאה החשבון לטהרה, **"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם"**, לכם דוקא, כמו שכתוב: **"וּסְפַרְהָ לָהּ שִׁבְעַת יָמִים"**, לה לעצמה, אף כאן לכם לעצמכם, ולמה, בשביל להטהר במים עליונים הקדושים, ואחר כך לבוא להתדבק בו בהמלך הקדוש לקבלת התורה, שם כתוב: **"וּסְפַרְהָ לָהּ שִׁבְעַת יָמִים"**, וכאן **"שִׁבְעַת שָׁבָתוֹת"**,

זיו הזוהר פג. תבואת הארץ רמז על התקשרות ישראל במדת המלכות שהיא ספירה הראשונה מתתא לעילא

למה שבע שבתות, בשביל לזכות להטהר במים של הנהר ההוא הנמשך והיוצא^[פד] שנקרא מים חיים, ונהר ההוא שבע שבתות יוצאות ממנו^[פה] ועל כן, "שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת" ודאי, כדי לזכות בו, וכמו שהאשה טהרה שלה, בלילה להשתמש בבעלה, כך כתוב: "וּבִרְדַּת הַטַּל עַל הַמַּחְנֶה לַיְלָה"^(במדבר יא, ט), על המחנה כתוב, ולא כתוב, וברדת הטל לילה, אלא על המחנה, לפי שהוא יורד מן הנקודה ההיא על אותן הימים שנקראים מחנה^[פו] ומתחברת עם המלך הקדוש, ומתי ירד הטל ההוא, כשקרבו להר סיני אז ירד טל ההוא בשלמות, ונטהרו ופסקה זוהמתם מהם, ונתחברו בו בהמלך הקדוש ובמדת מלכותו וקבלו התורה, וזה נתבאר, ובזמן ההוא ודאי כל הנחלים הולכים אל הים להטהר ולטבול, ושכינה הקדושה נתקדשת ומתחברת בו בהמלך הקדוש, בוא וראה, כל איש שאינו סופר חשבון זה של אותן שבע שבתות תמימות לזכות לטהרה זו, אינו נקרא טהור ולא בכלל של טהור הוא, ואינו כדאי להיות לו חלק בהתורה, ומי שמגיע טהור ליום הזה והחשבון לא נשכח ממנו, כאשר מגיע לזה הלילה הוא צריך ללמוד בתורה ולהתחבר בה, ולשמור טהרה העליונה שנשפע עליו בלילה הזה ויוטהר.

זוהר חלק ג דף צח עמוד א

בליל שבועות האדם צריך ללמוד תורה שבכתב ותורה שבע"פ כעין הזווג של מעלה, בין הקב"ה והשכינה

ולמדנו, שהתורה שצריך האדם ללמוד בלילה הזה תורה שבעל פה היא, בשביל שיוטהרו יחד מן המעין של הנחל העמוק^[פי], ואחר כך באותו היום תבא תורה שבכתב ויתחבר בה, ויהיו נמצאים ביחד בהזדווגות אחת למעלה, אז מכריזים עליו ואומרים: "וְאָנֹכִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר עָלַיְךָ וְדַבְרֵי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ וְגו'" (ישעיהו נט, כא), ועל כן, חסידים הראשונים לא היו ישנים בלילה הזה, והיו עמלים בתורה ואמרו, נבא לנחול ירושה הקדושה לנו ולבנינו בשני עולמות, ובלילה הזה שכינה הקדושה מתעטרת עליהם ובאה להזדווג בהמלך הקדוש, ושניהם מתעטרים על ראשם של אלו הזוכים לזה, רבי שמעון כך היה אומר, בשעה שנאספו החברים בלילה הזה אצלו, בואו לתקן תכשיטי השכינה, כדי שתהיה נמצאת למחר בתכשיטים ותקונים אצל המלך כראוי, אשרי חלקם של החברים כאשר יתבע המלך עבור המלכה, ויאמר מי הם שתקנו תכשיטה והאירו עטרותיה והכינו תקוניה, ואין לך בעולם מי שידע לתקן תכשיטי כלה אלא החברים, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

זיו הזוהר

הבריאה והיצירה והעשיה להתפשט על ישראל. פז. תורה שבעל פה היא במלכות כידוע דתורה שבעל פה קרינו לה, ותורה שבכתב היא בתפארת, והעוסק בלילה הזה בתורה שבעל פה ממשיך על השכינה הקדושה ועל עצמו אור עולם הבינה מקור הטהרה ונטהרים יחד, ולקמן מובא בשם רבי שמעון בר יוחאי שבליילה הזה צריך ללמוד גם

ונקראת ארץ, והיא מצד עצמה בכחינת דין. פד. זו הארת השפע של עולם הבינה. פה. הבינה אם הבנים שהולידה ז' הספירות שתחתיה חג"ת נהי"מ, ולפי שכל אחת נכללת מכולן נקראין ז' שבתות. פו. נקודה ההיא זו מלכות דאצילות שמאירין בה ג' האותיות יהו שמספרן ט"ל, וממנה תרד הארה זו על אותן הימים הנקראים מחנה שהם הספירות דעולם

מי הוא פועל צדק, אלא, אלה המתקנים להשכינה בתכשיטיה בבגדיה ובעטרותיה, וכל אחד פועל צדק נקרא

בוא וראה, שהחברים מתקנים בלילה הזה תכשיטים להשכינה, ומעטרים לה בעטרות אצל המלך, ומי מתקן לו להמלך בלילה הזה להמצא עם השכינה להזדוג עם המלכה, נהר הקדוש העמוק מכל הנהרות שנקרא אם העליונה, זהו שכתוב: "צִאֲנָה וְרֵאֲיֶנָּה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אִמּוֹ וּגּוֹ" (שיר השירים ג, יא), [פח] ולאחר שהתקינה לו למלך ועטרה לו היא באה להשפיע טהרה להמלכה, ולאותן הנמצאים אצלה, משל למלך שהיה לו בן יחיד, בא לזווג לו עם מטרונה חשובה, מה עשתה אמו, כל אותו הלילה נכנסה לבית גנזיה, הוציאה עטרה יפה בשבעים אבני יקר מסביב ועטרתו, הוציאה בגדי משי והלבישה לו, והתקינה לו בתיקוני המלך, אחר כך נכנסה לבית הכלה, ראתה עלמותיה שמתקינות עטרותיה ובגדיה ותכשיטיה לייפותה, אמרה להן, הרי הכנתי בית טבילה, מקום מים הנובעים, וכל ריחות ובשמים מסביב אותן המים לטהר לכלתי, תבוא כלתי מטרונה של בני עם עלמותיה ויטהרו במקום ההוא שהכינותי, בבית הטבילה ההוא של מים הנובעים אשר עמדי, אחר כך, תתקיניו לה בתכשיטיה, תלבישו לה בגדיה, תעטרו לה בעטרותיה, למחר כאשר יבא בני להזדוג עם המטרונה יכין היכל לכלכלן, ויהיה נמצא מדורו עמכן יחד, כך המלך הקדוש והשכינה והחברים כדמיון זה, והאם העליונה היא המתקנת לכל, נמצא שמלך העליון והמלכה והחברים מדורם יחד, ואין נפרדים לעולם, זהו שכתוב: "ה' מִי יְגוֹר בְּאֵהָלָךְ וּגּוֹ" (תהלים טו, א), "הוֹלֵךְ תְּמִים וּפְעֵל צְדָק" (תהלים טו, ב), מי הוא פועל צדק, אלא, אלה המתקנים להשכינה בתכשיטיה בבגדיה ובעטרותיה, וכל אחד פועל צדק נקרא [פט].

זיו הזוהר

תורה שבכתב תורה נביאים כתובים. פח. זה עולם פט. כי השכינה הקדושה נקראת צדק. הבינה, אם המלך, היינו התפארת.